

Anna *Lucy Maud Montgomeryová* ze Summerside

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Anna ze Summerside

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová

Anna ze Summerside – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna

ze Summerside

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Anna

ze Summerside

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

Přeložila Sára Foitová

*Anniným přátelům...
na celém světě*

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2020

Translation © Sára Foitová, 2020

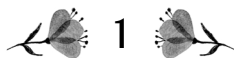
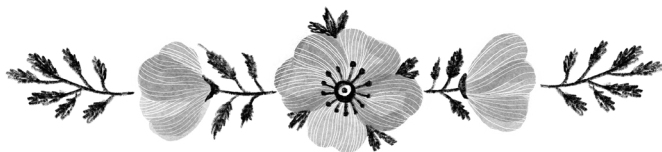
ISBN tištěné verze 978-80-00-06002-6

ISBN e-knihy 978-80-00-06068-2 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06069-9 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06067-5 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

První rok

1

(Dopis Anny Shirleyové, B. A., ředitelky summersideské střední školy, Gilbertu Blytheovi, studentovi medicíny na Redmond College)

U VĚTRNÝCH TOPOLŮ

DUŠÍ ULÍČKA

S'SIDE, OSTROV PRINCE EDWARDA

PONDĚLÍ 12. ZÁŘÍ

Nejdražší,

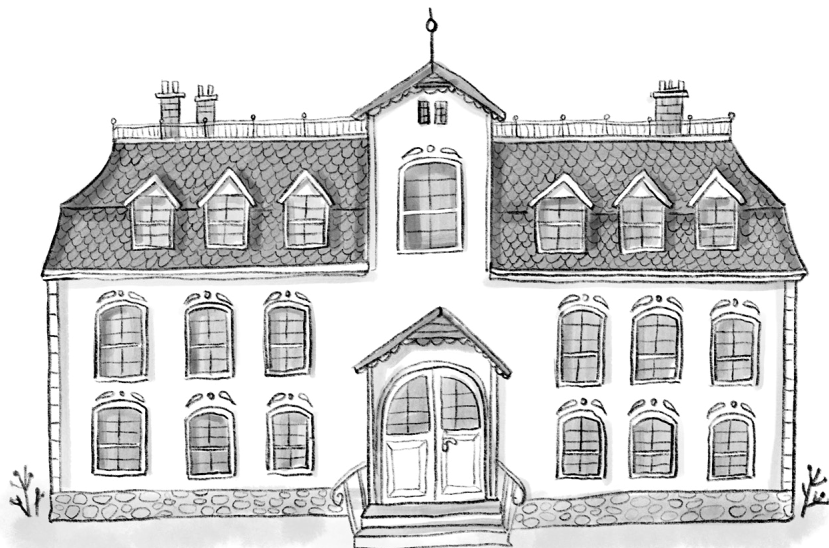
to je panečku adresa! No slyšel jsi někdy něco sladšího? Můj nový domov se jmenuje U Větrných topolů a mně to připadá úžasné. Míluju i Duší uličku, která oficiálně neexistuje. Správně se jmenuje Trentova, ale tak jí nikdo neřekne, jedině při vzácných příležitostech, kdy ji zmíní ve *Weekly Courieru*... A to se pak lidi po sobě dívají a ptají se: „Kde to pro všechno na světě je?“ Prostě je to Duší ulička... i když Ti nedovedu říct proč. Už jsem se na to ptala Rebeky Dewové, ale ta mi pověděla jen, že to je Duší ulička odjakživa a že se kdysi před mnoha lety tradovalo, že tam straší. Ale *ona* že tam nikdy neviděla nic šerednějšího, než je ona sama.

Nesmím ale předbíhat. Ty ještě Rebece Dewovou neznáš. Ale poznáš

ji, ach ano, poznáš. Tuším, že Rebeka Dewová bude v mých dalších dopisech v budoucnu vystupovat často.

Už se šepí, nejdražší. (Mimochodem, není „šepit se“ krásné slovo? Mám ho radši než „stmívat se“. Zní jako ze sametu, je plné stínů, a celé je takové... zšeřelé.) Za denního světla patřím světu... a v noci spánku a věčnosti. Ale když se venku šepí, jsem od obojího osvobozena a patřím jen sama sobě... a *Tobě*. A tak chci tuhle denní hodinu zasvětit psaní *Tobě*. Tenhle dopis ale nebude milostný. Mám rozvrzané pero a rozvrzaným perem nemůžu psát milostné dopisy... ani moc ostrým... ani otupeným perem. *Takový* dopis ode mě tedy dostaneš, jedině když budu mít přesně to správné pero. Zatím ti budu vyprávět o svém novém příbytku a jeho obyvatelkách. Gilberte, ony jsou tak *zlaté*.

Včera jsem přijela do města, abych si našla ubytování. Ráchel Lyndeová jela se mnou, prý na nákupy, ale ve skutečnosti, to je mi jasné, aby pro mě ubytování sama vybrala. Přestože mám humanitní vzdělání a bakalářský titul, paní Lyndeová mě pořád má za nezkušenou dívku, kterou je třeba doprovázet a vést a kontrolovat.

střední škola Summerside

Jely jsme vlakem, a Gilberte, stala se mi hrozně legrační příhoda. Víš, že dobrodružství a příhody se mě odjakživa drží. Jako bych je přitahovala.

Vlak už zajížděl do stanice. Vstala jsem, sehnula se pro kufr paní Lyndeové (měla v plánu zůstat v Summerside do neděle u přítelkyně) a přitom jsem se celou vahou opřela klouby o leslkou opěrku sedadla, aspoň to jsem si myslela. Během vteřiny mi na nich přistála divoká rána, skoro jsem zavyla bolestí. Gilberte, to, co jsem považovala za opěrku, byla ve skutečnosti plešatá hlava nějakého pána. Rozzouřeně na mě zíral, bylo jasné, že se právě probudil. Zkroušeně jsem se mu omluvila a co nejrychleji vystoupila z vlaku. Když jsem ho naposledy zahlédla, pořád mě probodával zlobným pohledem. Paní Lyndeová byla v šoku, a klouby na ruce mě bolí ještě teď!

Předpokládala jsem, že nebude těžké najít ubytování, protože všechny ředitele a ředitelky místní střední školy za posledních patnáct let vždycky ubytovávala jistá paní Pringleová. Ta ale z neznámého důvodu už neměla chuť se „nechat obtěžovat“ a odmítla si mě do podnájmu vzít. I v několika dalších pěkných domech měli různé zdvořilé výmluvy. A některé jiné domy opravdu *nebyly* pěkné. Celé odpoledne jsme chodily po městě a bylo nám horko a přepadla nás únava a rozmrzelost a rozbolela nás hlava... tedy aspoň mě. Už jsem to chtěla v zoufalství vzdát... a vtom přišla Duší ulička!

Jen jsme se zastavily na návštěvu u paní Braddockové, staré známé paní Lyndeové. A paní Braddocková řekla, že by mě snad mohly ubytovat „vdovy“.

„Slyšela jsem, že si chtějí vzít nájemníka, aby měly z čeho platit Rebeku Dewovou. Nebudou si ji už moct dovolit, pokud neseženou nějaké peníze navíc. A kdyby od nich Rebeka odešla, *kdo* by pak došel tu jejich starou zrzavou kravičku?“

Paní Braddocková se na mě přísně podívala, jako by si myslela, že bych tu zrzavou krávu měla dojit *já*, ale nevěřila by mi, že to dovedu, i kdybych jí to na místě odpřísáhla.

„O jakých vdovách to mluvíš?“ vyptávala se paní Lyndeová.

„Přece o tetě Kate a tetě Chatty,“ odpověděla paní Braddocková, jako by to měl vědět každý, i nevzdělaná holka s titulem. „Teta Kate je vdova po Amasovi MacComberovi (tedy vdova po kapitánovi) a teta Chatty je vdova po Lincolnovi MacLeanovi, tedy obyčejná vdova. Ale říká se jim ‚teto‘. Bydlí na konci Duší uličky.“

Duší ulička! Tím to bylo jasné. Věděla jsem, že u těch vdov se prostě musím ubytovat.

„Půjdeme se tam hned podívat,“ naléhala jsem na paní Lyndeovou. Připadalo mi, že když promarníme třeba jen chvílku, Duší ulička se propadne zpátky do světa pohádek.

„Můžete za nimi jít, ale o tom, jestli vás vezmou, rozhodne Rebeka. Rebeka Dewová má dům U Větrných topolů pod palcem, to vám povím.“

Dům U Větrných topolů! To ani nemůže být pravda... ne, vážně ne. Jistě je to sen. A paní Rachel Lyndeová zrovna říkala, že to je zvláštní jméno pro dům.

„Ach, to kapitán MacComber ho tak pojmenoval. Byl to jeho dům, víte? Vysázel kolem dokola spoustu topolů a byl na to pořádně hrdý, i když byl sotvakdy doma a vždycky se zdržel jen chvíli. Teta Kate říkala, že to není dobré, ale nikdy jsme nezjistili, jestli myslí to, že kapitán zůstává tak krátce, nebo to, že se vůbec vrací. No, slečno Shirleyová, doufám, že si vás k sobě vezmou. Rebeka Dewová je dobrá kuchařka, a pokud jde o studené brambory, je to hotový génius. Když se jí zalíbíte, budete se mít báječně. Když se jí nezalíbíte... no, tak se jí nezalíbíte, to je celé. Slyšela jsem, že do města přijel nový bankéř a hledá ubytování, tak dá možná přednost jemu. Zvláštní, že vás nevezla paní Pringleová. Summerside je plné Pringleových a polovičnických Pringleových. Říká se jim ‚královská rodina‘ a budete s nimi muset dobře vycházet, slečno Shirleyová, jinak to na summersideské střední nezvládnete. Oni to tu mají odjakživa pod palcem... je tu i ulice, která se jmenuje po starém kapitánovi Abrahamovi Pringleovi. Je to učiněný klan, ale všem jim šéfuji dvě staré dámy z Maplehurstu. Slyšela jsem, že na vás mají pifku.“

„Ale proč?“ zvolala jsem. „Vždyť mě vůbec neznají!“

„O místo ředitele se ucházel i jeden jejich bratranec ze třetího kolena a všichni Pringleovi mají za to, že ho měl dostat on. Když přijali vás, všichni do jednoho zvrátili hlavy a zavyli jako vlci. To víte, takoví jsou lidi. Musíme je brát, jací jsou, vždyť víte. Na vás budou sladcí jak cukrkanďl, ale můžete si být jistá, že budou pracovat proti vám. Nechci vás nijak odrazovat, jen vás varuju, abyste byla připravená. Doufám, že se vám povede dobře, i kdyby to mělo být jen jim naschvál. Když vás vdovy vezmou, nebude vám vadit, že budete jíst s Rebekou Dewovou, že ne? Ona není *služka*, víte? Je to kapitánova vzdálená sestřenice. Když jsou u jídla hosti, nesedí s nimi u stolu... v takových případech svoje místo zná... ale kdybyste tam byla v nájmu, samozřejmě by vás za hosta nepovažovala.“

Ujistila jsem úzkostnou paní Braddockovou, že s Rebekou Dewovou budu jíst mileráda, a odtáhla jsem paní Lyndeovou pryč. *Musím* toho bankéře přebít.

Paní Braddocková nás šla vyprovodit ke dveřím.

„A nedotkněte se nějak citů tety Chatty, ano? Ono se jí snadno něco dotkne. Je chuděrka tak citlivá. Víte, ona nemá tolik peněz jako teta Kate... i když ani teta Kate jich nemá příliš. A pak... teta Kate měla ráda manžela... tedy toho svého... ale teta Chatty ne... tedy toho svého. Jaký div! Lincoln MacLean byl starý protiva... ale ona si myslí, že jí to lidé mají za zlé. Máte štěstí, že je dnes sobota. Kdyby byl pátek, teta Chatty by vás ani nevzala v úvahu. Jeden by řekl, že pověřivá bude teta Kate, že? Námořníci takoví bývají. Ale přitom je to teta Chatty... a to byl její manžel tesař. Bývala chuděrka moc hezká.“

Ujistila jsem paní Braddockovou, že city tety Chatty pro mě budou posvátné, ale stejně s námi vyšla od domu až na cestu.

„Kate a Chatty se nebudou probírat vašimi věcmi, když budete pryč z domu. Jsou velmi zásadové. Rebeka Dewová možná ano, ale nic na vás neřekne. A na vašem místě bych se nepřibližovala k hlavním dveřím. Používají je jen při slavnostních příležitostech. Neřekla bych, že byly od Amasova pohřbu jedinkrát otevřené. Zkuste to vedlejším vchodem.“

Klíč nechávají pod truhlíkem na parapetu, když nikdo nebude doma, odemkněte si a počkejte vevnitř. A ať se děje, co se děje, hlavně nechvalte jejich kocoura, protože Rebeka Dewová ho nemá ráda.“

Slíbila jsem, že jim kocoura nepochválím, a tak jsme se konečně vysvobodily. Zanedlouho jsme přišly do Duší uličky. Je to kratičká postranní cesta, která se otvírá do krajiny, a v dálce za ní se rýsuje krásný modravý kopec. Po jedné straně nejsou domy žádné, jen se svažuje dolů k přístavu. Na druhé straně stojí domy jen tři. První je prostě jen dům... nedá se o něm říct nic dalšího. Druhý je velké, mohutné, ponuré sídlo z červených cihel a s kamenným rámováním, s mansardovou střechou, podobanou vikýřovými okny, železným zábradlím kolem dokola ploché střechy a obklopené tolika smrky a jedlemi, že dům skoro není vidět. Uvnitř musí být hrozná tma. A třetí a poslední stavení je U Větrných topolů, na samém konci cesty, zepředu ohraničené travnatou silnicí a z druhé strany opravdovou venkovskou cestou, krásnou a zastíněnou stromy.

Okamžitě jsem se do něj zamilovala. Sám víš, že některé domy Tě na první pohled okouzlí, z nějakého důvodu, který sám ani nedokážeš pojmenovat. Právě takové je to u Větrných topolů. Můžu Ti popsat, že je to bílé... *velmi* bílé stavení... se zelenými... *velice* zelenými okenicemi... s „věžičkou“ v rohu a vikýřovým oknem na každé straně, že je od cesty oddělené nízkou kamennou zídou, podél níž v pravidelných rozestupech rostou topoly osikovité, a vzadu že je velká zahrada, kde rostou květiny a zelenina rozkošně jedno přes druhé... ale ani to všechno nedokáže vyjádřit jeho kouzlo. Zkrátka ten dům má nádhernou osobnost a něčím trochu připomíná náš Zelený dům.

„Tohle je moje místo... Bylo mi předurčeno!“ vykřikla jsem.

Paní Lyndeová se zatvářila, jako že v předurčení moc nevěří.

„Do školy je to daleko,“ namítla pochybovačně.

„To mi nevadí. Aspoň budu mít dost pohybu. Ach, podívejte se na ten krásný háj bříz a javorů tamhle přes cestu!“

Paní Lyndeová se podívala, ale řekla jen: „Snad tě tu nebudou moc obtěžovat komáři.“

V to jsem doufala i já. Komáry vážně nesnáším. Stačí jediný komár, aby mě udržel „vzhůřeji“ než černé svědomí.

Byla jsem ráda, že nemusíme dovnitř hlavním vchodem. Vypadal tak nevlídně... velké dvoukřídlé dveře ze zrnitého dřeva, s výplněmi z květovaného červeného skla. Jako by k domu vůbec nepatřily. Malé zelené postranní dveře, ke kterým jsme došly po rozkošné cestičce z tenkých, placatých kusů pískovce zanořených jeden za druhým do trávy, vyhlížely mnohem přátelštěji a vlídněji. Pěšinku lemovaly velmi úhledné a spořádané záhony žíhané trávy chrstice a srdcovek

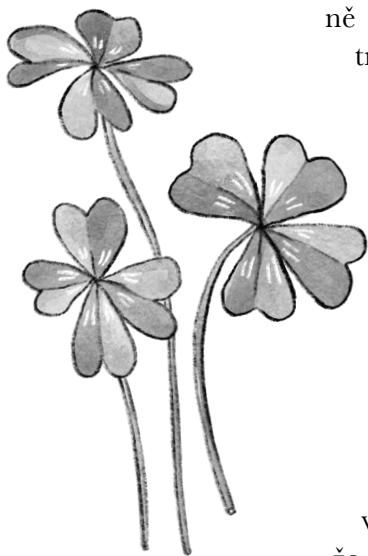
U Větrných kopců

nádherných a tygřích lilí a hvozdíků a božího dřevce a růžovo-bílých sedmikrásek a „pivůnek“, jak říká paní Lyndeová. Všechny náraz samozřejmě nebyly v květu, ale bylo vidět, že vykvetly v pravý čas a dobře. Jeden roh vzadu vyplňoval záhon růží, a od toho chmurného sousedního domu oddělovala Větrné topoly cihlová zeď úplně zarostlá psím vínem. Uprostřed zdi byly omšelé zelené dveře a nad nimi stejně obrostlý laťkový oblouk. Přes dveře se pnul šlahoun psího vína, takže bylo jasné, že už je nějakou dobu nikdo neotevřel. Vlastně to byla jen taková dvířka, místo horní půlky zela jen obdélníková díra, kterou jsme zahlédly divokou džungli v zahradě na druhé straně.

Jen co jsme vstoupily brankou do zahrady Větrných topolů, všimla jsem si trsu jetele hned u cestičky. Něco mě přimělo se sehnout a prohlédnout si ho. A věřil bys tomu, Gilberte? Zrovna tam, přímo před mýma očima, rostly hned *tři* čtyřlístky! Jestli tohle není znamení, tak vážně nevím! To by nemohli popřít ani Pringleovi. Byla jsem si jistá, že ten bankéř nemá šanci.

Postranní dveře byly otevřené, takže doma zjevně někdo byl a nemusely jsme se dívat pod truhlík. Zaklepaly jsme a ke dveřím přišla Rebece Dewová. Věděly jsme, že je to ona, protože to prostě nemohl být nikdo jiný na celém světě. A nemohla se ani jinak jmenovat.

Rebece Dewové je „něco kolem čtyřiceti“, a kdyby rajče mělo černé vlasy pádící z čela do všech stran, trpytivá černá očka, maličký nosík s tupým koncem a tenkou pusou, vypadalo by přesně jako ona. Všechno na ní bylo o kousek kratší než by mělo být... ruce i nohy i krk i nos... všechno kromě úsměvu. Ten je tak dlouhý, že dosáhne od jednoho ucha k druhému.

Rebeka Dewová

Ale v tu chvíli jsme její úsměv ještě neměly poznat. Zaškaredila se, když jsem ji poprosila, jestli bych nemohla mluvit s paní MacComberovou.

„Myslíte s vdovou po *kapitánu* MacComberovi?“ zeptala se káravým tónem, jako by v domě žilo aspoň tucet paní MacComberových.

„Ano,“ řekla jsem pokorně. Nato jsme byly uvedeny do salonu a ponechány o samotě. Byl to docela hezký pokojík, sice trochu přeplněný ozdobnými dečkami, ale vládl v něm přátelský klid, který se mi líbil. Každý kus nábytku měl své přesné místo, které mu patřilo už mnoho let. A jak ten nábytek zářil! Žádný přípravek z obchodu by nedokázal vytvořit takový lesk, úplně jako zrcadlo. Bylo mi jasné, že to je dílo neúnavných paží Rebeky Dewové. Na krbové římsce stála ve skleněné lahvi loď s kompletní takeláží, která velmi zaujala paní Lyndeovou. Nedokázala pochopit, jak se do té lahve mohla dostat... ale připadalo jí, že místnosti dodává „námořnický charakter“.

Pak vešly „vdovy“. Hned mi byly sympatické. Teta Kate je vysoká a hubená a šedovlasá a vypadá trochu stroze... přesně stejný typ jako

Marilla; a teta Chatty zase malá a hubená a šedovlasá a působí trochu posmutněle. Možný kdysi bývala moc hezká, ale z její krásy nic nezbylo, až na oči. Ty jsou překrásné... jemné, velké a hnědé.

Vysvětlila jsem, s čím přicházím, a vdovy se na sebe podívaly.

„Musíme se poradit s Rebekou Dewovou,“ řekla teta Chatty.

„Dozajista,“ potvrdila teta Kate.

Rebeka Dewová byla tedy povolána z kuchyně. S ní přišel i kocour... velký, huňatý, s modrou srstí s bílou náprsenkou a bílým obojkem. Byla bych si ho ráda pohladila, ale po varování paní Braddockové jsem ho ignorovala.

Rebeka na mě hleděla bez náznaku úsměvu.

„Rebeko,“ oslovila ji teta Kate, která, jak už jsem pochopila, slovy neplýtvá, „slečna Shirleyová by se tu ráda ubytovala. Já si ale nemyslím, že bychom ji mohly vzít.“

„Proč ne?“ zeptala se Rebeka Dewová.

„Obávám se, že by to pro vás znamenalo moc velkou zátěž,“ odpověděla jí teta Chatty.

teta Kate

teta Chatty

„Na zátěž jsem zvyklá,“ řekla Rebeka Dewová. Gilberte, její jméno a příjmení se *nedají* oddělit. Je to nemožné... i když vdovy to dělají. Oslovuji ji jen Rebeke. Nevím, jak to dovedou.

„Jsme na to trochu staré, aby si tu podávali dveře mladí lidé,“ trvala na svém teta Chatty.

„Mluvte za sebe,“ ohradila se Rebeka Dewová. „Mně je pětáctyřicet a jsem naprosto při smyslech. Já *osobně* si myslím, že by bylo pěkné mít tu někoho mladého. A dívka je vždycky lepší než chlapec. *Ten* by tu *dnem i nocí* kouřil... všichni bychom shořeli ve spánku. Pokud už musíte brát někoho do podnájmu, já radím, vezte *ji*. Ale samozřejmě je to *váš* dům.“

Pravila a byla ta tam... jak rád psával Homér. Věděla jsem, že tím je věc uzavřená, ale teta Chatty trvala na tom, že se musím jít podívat nahoru, jestli mi bude pokoj vyhovovat.

„Dáme vám pokojík ve věži, drahoušku. Není tak velký jako pokoj pro hosty, ale má na zimu výklenek na kamínka a taky mnohem hezčí výhled. Je z něj vidět na starý hřbitov.“

Tušila jsem, že se mi pokoj bude líbit... Už jenom z toho jména, „pokojík ve věži“, jsem byla nadšená. Připadalo mi, jako bychom se ocitly v té staré písničce, kterou jsme si zpívali v avonleaské škole, o panně, která „žila ve vysoké věži nad šedým mořem“. A opravdu, pokojík byl překrásný. Vystoupaly jsme k němu z patra po úzkém rohovém schodišti. Je docela malý... ale ani zdaleka tak malý jako ta hrozná špeluňka, kterou jsem obývala na koleji v prvním ročníku na Redmondu. Má dvě okna, vikýřové na západ a štítové na sever, a v rohu tvořeném věží další, trojdílné okno, s křídly, která se otvírají ven, a pod ním jsou poličky na moje knihy. Podlahu pokrývaly kulaté splétané koberečky, nad postelí byla nebesa, a vzorovaný prošívaný přehoz byl tak dokonale ustlaný a uhlazený, až mi připadalo, že by byla škoda si do té postele lehnout a spaním ji pokazit. Ta postel, Gilberte, je tak vysoká, že do ní musím lézt po legračních skládacích schůdkách, které jsou přes den zastrčené pod ní. Kapitán MacComber celou tu konstrukci zřejmě koupil někde „v cizině“ a nechal si ji domů dovézt.

Dál tam stála roztomilá rohová skříňka s poličkami lemovanými vroubkovanou bílou tapetou a s dvířky pomalovanými kyticemi květin. Na okenním sedátku ležel kulatý modrý polštář... s hluboko zapuštěným knoflíkem přesně uprostřed, takže vypadal jako buclatá modrá kobliha. A to jsem ještě nezmínila překrásný toaletní stolek se dvěma poličkami... na vrchní se tak akorát vejde modrý lavor s umývacím džbánkem

v barvě drozdích vajíček a na spodní miska na mýdlo a džbán na horkou vodu. Šuplík s mosazným madlem byl plný ručníků, a na poličce nad stolkem seděla dáma z bílého porcelánu s růžovými střevíčky a lesklou stužkou a červenou porcelánovou růží ve zlatých porcelánových vlasech.

A celý pokoj zlatilo slunce, prosvítající záclonami v barvě kukuřice, a stíny topolů zvenčí utkaly na bílých zdech podivuhodnou tapiserii... rozechvělý, neustále se měnící živý gobelín. Ta místnost byla něčím *šťastná*. Připadala jsem si jako ta nejbohatší dívka na světě.

„Budeš tu v bezpečí, to rozhodně,“ uzavřela to paní Lyndeová na odchodu.

„Nejspíš si tu budu připadat trochu stíněně – po té svobodě, co jsem měla u Patty,“ namítla jsem, abych ji trochu poškádlila.

„Svobodě!“ odfrkla si paní Lyndeová. „Svobodě! Nemluv jako Američánka, Anno.“

Dnes jsem se tedy přestěhovala, se vším všudy. Samozřejmě ze Zeleného domu jsem odjížděla hrozně nerada. Nezáleží na tom, jak často a jak dlouho bývám pryč, jakmile přijedu zpátky, okamžitě s ním zase splynu, jako bych nikdy neodjela, a každý odjezd mi znovu trhá

srdce. Vím ale, že tohle místo se mi bude líbit. A já se líbím jemu. Vždycky hned poznám, jestli mě má nějaký dům rád, nebo ne.

Z oken mám krásný výhled... dokonce i na starý hřbitov, lemovaný řádkou tmavých jedlí, k němuž se jde po točité cestě mezi příkopy. Ze západního okna přehlédnu celý přístav i vzdálené, mlhavé břehy, rozkošné plachetničky, které mám tak ráda, i lodě, vyplouvající „vstříc neznámým kotvištím“... úchvatný obraz! Poskytuje tolik „prostoru pro představivost“! Severním oknem vidím do březovo-javorového hájku přes cestu. Ty víš, že stromy odjakživa uctívám. Když jsme v kurzu angličtiny na Redmondu studovali Tennysona, až bolestně jsem rozuměla Oinóné, když oplakávala své uloupené borovice.

Za lesíkem a hřbitovem leží překrásné údolí, jímž se vine silnice jako lesklá červená stužka s tečkami bílých domů kolem. Některá údolí jsou prostě překrásná... člověk ani neví, čím to je. Pouhý pohled na ně přináší potěšení. A v pozadí se vypíná můj modrý kopec. Pojmenovala jsem ho Král bouří... taková vášeň...

Když chci, můžu tady nahore být *tak sama*. Ty víš, že být občas o samotě je skvělé. Přítelem mi bude vítr. Bude si kvílet a vzdychat a propěvovat kolem mé věže... bílý zimní víchr... zelený jarní větrík... modrý letní vánek... karmínový vítr podzimu... a divoké vichřice každého ročního období... „bouřný víchr, který plní jeho slovo“. Jak mě tenhle biblický verš pokaždé rozechvěje... jako by mi každičkový vítr měl něco sdělit. Odjakživa závidím tomu chlapeci z té úžasné knížky George MacDonalda, který létal se severním větrem. Jednou večer, Gilberte, otevřu okno ve věži dokořán a vstoupím do náruče větru... a Rebeka Dewová nikdy nepochopí, jak to, že v mé posteli ten večer nikdo nespál.

Až najdeme svůj „vysněný domov“, můj nejmilejší, doufám, že bude obklopen větrem. Kde asi je? Ten neznámý dům... Budu ho nejvíc milovat při měsíčku, nebo za úsvitu? Ten domov naší budoucnosti, lásky a přátelství a práce... a sem tam nějakého legračního dobrodružství, kterým se budeme ve stáří smát. Stáří! Budeme jednou staří, Gilberte? Zdá se to nemožné.

Z levého okna věže vidím střechy městečka... Toho městečka, kde budu nejméně rok žít. V těch domech bydlí lidé, kteří budou mými přáteli, i když je ještě neznám. A možná mými nepřáteli. Protože Pyeovi a jim podobní se najdou všude, mají všechna možná jména... Už jsem vyrozuměla, že s Pringleovými nebude radno si zahrávat. Zítřka začíná škola. Budu muset vyučovat geometrii! Jistě to nebude horší než se jí sama učit. Modlím se, aby mezi Pringleovými nebyli žádní matematictí géniové.

Jsem tu zatím jen půl dne, ale mám pocit, jako bych vdovy a Rebeku Dewovou znala odjakživa. Už mě požádaly, abych jim říkala „teto“, a já je, aby mi říkaly Anno. Rebeku Dewovou jsem oslovila „slečno Dewová“... právě jednou.

„Slečno jaká?“ povídá.

„Dewová,“ zopakovala jsem nesměle. „Nejmenujete se tak snad?“

„To ano, jmenuju, ale „slečno Dewová“ už mi nikdo neřekl tak dlouho, že mě to docela poděsilo. Už to radši nedělejte, slečno Shirleyová, já na to nejsem zvyklá.“

„Budu si to pamatovat, Rebeko... Dewová,“ Pokusila jsem se vši silou „Dewovou“ zadržet, ale nedovedla jsem to nevyslovit.

Paní Braddocková měla úplnou pravdu, když říkala, že teta Chatty je citlivá. Ukázalo se to u večere. Teta Kate zmínila něco o „Chatty-iných šestašedesátých narozeninách“. Náhodou jsem tetu Chatty zachytila pohledem a viděla jsem, že... ne, *nepropukla* v pláč. To by byl pro její projev naprosto nevhodný, příliš výbušný výraz. Prostě přetekla. Slzy jí zaplavily velké hnědé oči a lehce, tiše se přelily přes okraj.

„Co se děje, Chatty?“ zeptala se poněkud upjatě teta Kate.

„Byly... to teprve moje pětšedesáté narozeniny,“ podotkla teta Chatty.

„Omlouvám se ti, Charlotte,“ řekla teta Kate... a zase zavládla na prostá pohoda.

Kocour je krásný, velký, má zlaté oči a elegantní prachově modrou srst a bílou náprsenku bez poskvrnky. Tety Kate a Chatty mu říkají Dusty Miller, protože tak se jmenuje, a Rebeka Dewová mu říká *ten*

Dusty Miller

kocour, protože ho nesnáší a taky nesnáší mu každé ráno a večer dávat kousek jater, starým kartáčkem na zuby odstraňovat jeho chlupy z čalounění na křesle v přijímacím pokoji pokaždé, když proklouzne dovnitř, a nahánět ho po venku, když se večer dlouho nevrací.

„Rebeka Dewová kočky nesnášela vždycky,“ svěřila mi teta Chatty, „a Dustyho nesnáší obzvlášť. Přinesl ho k nám... pes staré paní Campbellové, to ještě měla psa... před dvěma lety ho sem donesl v tlamě. Asi uznal, že nosit ho paní Campbellové nemá cenu. Takové zubožené kotě to bylo, mokré a zmrzlé, pod kůží mu trčely kosti, chudince... I člověk se srdcem z kamene by mu musel poskytnout domov. Tak jsme ho s Kate adoptovaly, ale Rebeka Dewová nám to nikdy tak docela neodpustila. Tehdy jsme to neudělaly dost diplomaticky. Měly jsme říct, že si to kotě odmítáme nechat. Nevím, jestli jste si všimla...“ nato se teta Chatty obezřetně ohlédla po dveřích vedoucích z jídelny do kuchyně... „jak s Rebekou Dewovou jednáme.“

Všimla jsem si toho... a byl na to úžasný pohled. Celé Summerside i sama Rebeka Dewová si myslí, že tu velí ona, ale vdovy vědí své.

„Toho bankéře jsme si sem nechtěly vzít... mladý muž by nás tu *tak* rušil, a kdyby nechodil pravidelně do kostela, dělalo by nám to velké starosti. Ale předstíraly jsme, že o něj stojíme, a Rebeka Dewová o tom nechtěla ani slyšet. Jsem tak ráda, že máme vás, drahoušku. Jsem si jistá, že pro vás bude radost vařit. Doufám, že si nás všechny oblíbíte. Rebeka Dewová má i některé vynikající vlastnosti. Když sem před patnácti lety přišla, nebyla tak úplně čistotná, jako je teď. Kate jednou musela napsat její jméno... Rebeka Dewová... přes celé zrcadlo v přijímacím pokoji, aby ji upozornila na vrstvu prachu. Ale nikdy už to pak nemusela opakovat. Rebeka Dewová umí pochopit narážku. Doufám, že vám nahoře v pokoji bude dobře, drahoušku. Můžete si v noci nechat otevřené okno. Kate noční vzduch neschvaluje, ale dobře ví, že nájemníci musejí mít jisté výhody. My dvě spíme spolu a máme to domluveno tak, že jednu noc je vždycky okno zavřené, kvůli ní, a jednu otevřené, kvůli mně. Takové drobné problémy se vždycky dají nějak vyřešit, nemyslíte? Všechno jde, když se chce. Nelekejte se, až uslyšíte Rebečku, jak se v noci plíží po domě, stává se to často. Pořád slýchá nějaké zvuky a pak vstává, aby prozkoumala, co to je. Myslím, že proto nechtěla toho bankéře. Bála se, že by ho mohla potkat v županu. A snad vám nebude vadit, že Kate moc nemluví. Je prostě taková. Přitom musí mít tolik o čem povídat... v mládí s Amasou MacComberem procestovala svět. Přála bych si mít tolik námětů k hovoru, ale já jsem nikdy neopustila ostrov prince Edwarda. Mnohokrát jsem přemýšlela, proč je to takhle zařízeno... já, která si tak ráda povídám, nemám o čem mluvit, a Kate, která by toho mohla tolik říct, mluvení nesnáší. Ale Všemohoucí asi ví, co dělá.“

Teta Chatty opravdu mluví ráda, tohle všechno nicméně neřekla najednou. Ve vhodných intervalech jsem přidávala svoje poznámky. Neměly ale na její řeč žádný vliv.

Vdovy vlastní krávu, která se pase o kousek dál u pana Jamese Hamiltona, a Rebeka Dewová ji tam chodí dojit. Máme tak spoustu smetany a vyrozuměla jsem, že Rebeka Dewová každé ráno a večer podává „ženě“ od paní Campbellové otvorem nad brankou ve zdi sklenici

čerstvého mléka. To pro „malou Elizabeth“, která má mléko předepsané od doktora. Kdo je ona „žena“ a kdo je malá Elizabeth, to mi zatím není známo. Paní Campbellová je obyvatelka a majitelka sousední pevnosti... která se jmenuje Věčné léto.

Nemyslím si, že bych dnes v noci dokázala spát... První noc v neznámé posteli nikdy nespím, a tahle postel je ze všech postelí nejneznámější a nejzvláštnější. Ale nevadí mi to. Odjakživa miluji noc, budu si užívat, že ležím a přemýšlím o všem v životě, o minulosti, přítomnosti i o tom, co přijde. *Zvlášť* o tom, co přijde.

Tohle je ukrutný dopis, Gilberte, dalším tak dlouhým už Tě trápit nebudu. Ale chtěla jsem Ti všechno vylíčit, aby sis mohl představit moje nové prostředí. Ale vyprávění už končí, neboť vysoko nad přístavem měsíc „klesá do stínoví“. Musím ještě napsat Marille. Pozitíí mé psaní dorazí do Zeleného domu, Davy ho přinese z pošty a spolu s Dorou se přihnou k Marille, ta ho otevře a paní Lyndeová bude mít obě uši nastražené... Au... uu... uuu! Teď se mi hrozně zastesklo po domově. Dobrou noc, můj drahý, Ti přeje Tvá nejvěrnější –

Anna

(Úryvky z dopisů od stejné pisatelky stejnému adresátovi)

26. ZÁŘÍ

Viš, kam si chodím číst Tvé dopisy? Do lesíka přes cestu. Je v něm malinké údolíčko, kde sluneční skvrnky poskakují po kapradí. Víně se jím potůček a leží tam pokroucený, mechem obrostlý kmen, na kterém pak sedím, a vedle roste půvabná řádka mladých sestřiček-bříz. A když se mi potom něco zdá... nějaký zlatozelený sen s karmínovým žilkováním... sen všech snů... klidně si dovolím představu, že vzešel z mého tajného údolíčka, že se zrodil z nějakého tajemného spojení

mezi tou nejšťihlejší, nejvzdušnější sestřičkou břízkou a šeptajícím potůčkem. Ráda tam sedávám a poslouchám ticho toho hájku. Všiml sis někdy, kolik různých druhů ticha existuje, Gilberte? Ticho lesů... ticho pobřeží... ticho luk... noci... letního odpoledne. Každé je jiné, protože je protkávají jiné podtóny. Jsem si jistá, že kdybych byla zcela slepá a nedokázala vnímat ani teplo a chlad, bezpečně bych poznala, kde jsem, podle zvuku ticha kolem.

Škola už je v plném proudu celé dva týdny a já mám všechno docela dobře zorganizované. Ale paní Braddocková nelhala... Pringleovi jsou pro mě problém. A zatím přesně nevím, jak ho vyřeším, i když mám ty šťastné čtyřlístky. Jak říká paní Braddocková, oni jsou sladcí jako smetana... a stejně tak kluzcí.

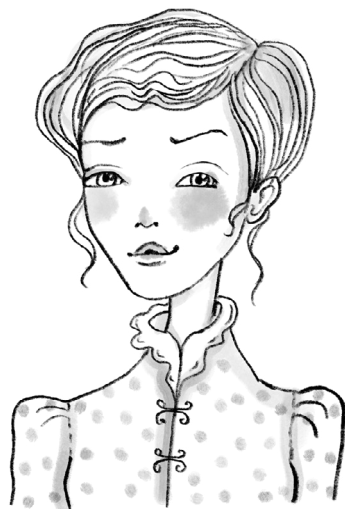
Pringleovi jsou klan, jehož členové se navzájem bedlivě hlídají a mají mezi sebou dost rozbrojů, ale vůči komukoli zvenčí jsou pevně semknutí. Dospěla jsem k závěru, že v Summerside jsou jen dva druhy lidí... ti, kteří patří mezi Pringleovy, a ti, kteří ne.

Moje třída je Pringleových plná, a i spousta studentů s jiným příjmením v sobě má pringleovskou krev. Zdá se, že jejich vůdkyní je Jen Pringleová, zelenooká potvora. Tak nějak musela asi ve čtrnácti vypadat Becky Sharpová. Jsem přesvědčená, že organizuje cílenou, rafinovanou kampaň neukázněnosti a vzpoury, se kterou bude pro mě těžké se vypořádat. Umí dělat neodolatelně legrační obličej, takže když slyším, jak se třídou za mými zády šíří vlna přidušeného smíchu, vím přesně, co ho způsobilo, dosud se mi však nepodařilo ji při tom nachytat. Je taky chytrá... ta malá darebačka!... píše slohové práce, které jsou sestřenky z třetího kolena skutečné literatury a v matematice je téměř geniální... běda mi! Ve všem, co říká a dělá, je taková *jistra* a má takový smysl pro vtipné situace, že by pro nás dvě zcela jistě znamenal přátelské pouto, kdyby ovšem nepřišla od prvního dne s tím, že mě nesnáší. V téhle situaci se obávám, že bude dlouho trvat, než se s Jen něčemu zasmějeme *společně*.

Jenina sestřenice Myra Pringleová je školní kráska... a zřejmě je dost hloupá. Je fakt, že z ní padají zábavné ústřely... třeba když dnes

na hodině dějepisu řekla, že Indiáni si mysleli, že Champlain a jeho muži byli bohové nebo „něco podobně nelidského“.

Pokud jde o společenské postavení, Pringleovi jsou v Summerside tím, čemu Rebecka Dewová říká „élita“. Už jsem dostala pozvání na večeři do dvou pringleovských sídel... protože pozvat novou učitelku na večeři se sluší a patří a Pringleovi nejsou z těch, kdo by opomíjeli společensky očekávaná gesta. Včera večer jsem byla u rodiny Jamese Pringlea... otce zmíněné Jen. Vypadá jako univerzitní profesor, ale ve skutečnosti je hloupý a nevzdělaný. Dlouze vykládal o „disciplíně“, poklepával přitom na ubrus prstem s ne zcela čistým nehtem a sem tam páchal strašlivé násilí na gramatice. Ach, summersideská střední škola odjakživa potřebovala pevnou ruku... zkušeného učitele, raději muže. Obává se, že jsem *trošinku* moc mladá... „kterýžto nedostatek čas spraví až moc brzy,“ podotkl tesklivě. Já jsem neříkala nic, protože ať už bych řekla cokoli, mohlo by to být moc. Takže jsem se tvářila stejně sladce a smetanově jako kterýkoli z těch Pringleů a spokojila jsem se s tím, že jsem na něj upřela zpřímá zrak a v duchu mu opakovala: „Ty svárlivá, předpojatá stará příšero!“

Jen Pringleová

Tu svoji chytrou hlavu má Jen dozajista po matce... která mi byla sympatická. V přítomnosti rodičů Jen zachovávala dokonalé dekorum. Ale i když mluvila zdvořile, v jejím tónu byla drzost. Pokaždé když řekla „slečno Shirleyová“, znělo to jako urážka. A kdykoli se podívala na moje vlasy, cítila jsem, že jsou zrzavé jako liška. Žádný z Pringleových by nikdy neuznal, že jsou kaštanově hnědé, tím jsem si jistá.

Rodina Mortona Pringlea se mi líbila mnohem víc... i když Morton Pringle nikdy moc neposlouchá, co mu člověk říká. Něco řekne, ale během odpovědi už přemýšlí nad tím, co bude sám říkat potom.

Paní Pringleová, vdova po panu Stephenu Pringleovi... Summerside nemá o vdovy nouzi... mi včera napsala dopis... pěkný, zdvořilý, jedovatý dopis. Millie dostává moc domácích úloh... Millie je citlivé dítě a nesmí se přetěžovat. Pan učitel Bell jí *nikdy* nedával domácí úkoly. Je to vnímavé děvče, jemuž je nutné *porozumět*. A pan učitel Bell jí rozuměl tak dobře! Paní Pringleová si je jistá, že jí porozumím i já, když se budu snažit!

Nepochybují, že si myslí, že to já jsem Adamovi Pringleovi způsobila krvácení z nosu, kvůli kterému dnes musel odejít z hodiny domů. A včera v noci jsem se vzbudila a nemohla usnout, protože jsem si vybavila jedno *i*, u kterého jsem zapomněla tečku, když jsem psala na tabuli nějakou otázku. Jsem si jistá, že Jen Pringleová si toho všimla a bude se o tom šuškat po celém klanu.

Rebeka Dewová říká, že mě postupně pozvou na večeri všichni Pringleové, kromě starých dam z Maplehurstu, a pak mě budou už navěky ignorovat. Vzhledem k tomu, že jsou „élita“, by to pro mě mohlo znamenat vyloučení ze společenského života v Summerside. No, uvidíme. Bitva zuří, ale ještě není ani vyhraná, ani prohraná. Přesto jsem z celé té záležitosti docela nešťastná. Na předsudky rozumné argumenty neplatí. Jsem pořád stejná, jako když jsem byla malá... nesnesu, když mě někdo nemá rád. Není to nic příjemného, když si představím, že rodiny půlky mých žáků mě nenávidí. A přitom to vůbec není mojí vinou. Ta *nespravedlnost* mě zraňuje. Vida, další slovo kurzívou! Trocha kurzívou ale opravdu dovede člověku ule-